

ΓΙΑΤΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩ ΟΝΤΙ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΣ;

(*Αποδεικτική και έκτενέστατη θεολογική απάντησις σέ τινά κριτική*)

Τοῦ Παναγιώτου Π. Νούνη, Θεολογῶν

**Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά καί ἀπανταχοῦ ἀναγνώστες τοῦ Ο.Τ.
Θεάνθρωπος Χριστός, Ἀνέστη!**

*"Ἐπί εἰκοσιένα αἰῶνας Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, δέν ὑπήρξε αἰρετικός τόσον
μεγάλος, ὅσο ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος", Θεολόγου Νικολάου
Σωτηρόπουλου (+).*

Ἔχει πέσει εἰς τήν ἀντίληψιν μας μία καλοπροαίρετη
κριτική κατά τινός παρελθοντικοῦ δημοσιευθέντος ἄρθρου
μας, κριτική εἰς τόν Ὁρθόδοξον Τύπον μέ Ἀριθμόν Φύλλου
2115 καί μέ ἡμερομηνία ἔκδοσις 29ην Ἀπριλίου 2016
(Μεγάλη Παρασκευή) εἰς τήν εἰδική στύλη *Ἐπιστολαῖ
Ἀναγνωστών* μέ εἰδικόν τίτλον *Κριτική εἰς ἄρθρον τοῦ κ.
Νούνη* ὑπόγεγραμμένον ὑπό τινός ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ μας
κυρίου Γεωργίου Ἰωάννου ἐκ Ταλαντίου τῆς Φθιώτιδος.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ: Ἐξάπαντος εὐχαριστοῦμε θερμά τόν ἀξιότιμο κύριον Γεώργιον Ἰωάννου καί τόν Ὁρθόδοξον Τύπον [διά τίς δημοσιεύσεις τινῶν ἀντιρρητικόν κειμένων μας] διότι ἀναμέναμε τινές ἐνστάσεις ἵνα ἐκφράσομε εἰδικές διευκρινίσεις καί μέ πάσαν σαφήνεια, περί τόν θεολογικό-φιλοσοφικόν συλλογισμόν καί στοχασμόν μας, ἵνα αἴρωνται οἱ πάσης φύσεως παρεξηγήσεις καί ἐνστάσεις τῶν ὅποιον φιλότιμων ἀναγνωστῶν σας. Ἐξάπαντος νά ὑπερτονίσω, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ Νεοφαναριώτες μεγάλοσχημοί καί μικρόσχημοί ὀπαδοί του, δέν ἔχωσιν τινά ἀνάγκη ἀπλοϊκῶν συνηγόρων, διότι δύνανται σαφῶς καί ὅποτε αὐτοί τό ἐπιθυμῶσιν, νά ἀνταπαντήσωσιν ἄνετα σέ κάθε ἐνυπόγραφον κριτικήν πού τούς ἀσκεῖται· μᾶλλον ἅπαντες ἔχωσιν καί ἔχωμεν τήν ὑποχρέωσιν καί τήν εὐθύνην *ἔτοιμοι δὲ αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι* (Ἐπιστολή Α΄ Πέτρου, Γ΄,15) πολλῶ μᾶλλον ὅταν τά θεολογικά ζητήματα, δέν εἶναι ζήτημα ἀπλῆς διανόησις εἴτε γραμματιζούμενων, εἴτε καί ἀγγραμμάτων. Δυνάμεθα καί ἐμεῖς οἱ ἀγγράματοι καί ὀλιγογράματοι νά ἐκφράζωμεν τινά ἄποψιν ἢ καί γνώμη καθῶς καί ὅσοι εἴμεθα ἀκόμη, ἀμμόρφωτοι ἐν Χριστῷ, φτάνει νά ἔχωμεν κάποιον εἶδος βασικῆς γνώσεως. Δηλαδή δέν εἶναι ἀναντίρρητον κριτήριον τοῦ ὀρθοδόξως καί ἀπλανῶς θεολογεῖν, οἱ ὅποιες διανοητικές γνώσεις μας, ἢ, καί ὁ "ὀρθόδοξος ἀγνωστικισμός" μας. Ἀλλά ὅμως εἰς τά θέματα τῆς Πίστεως, νομίζομε, ὅτι εἶναι κατ' ἐξοχήν κυρίως ζητήματα τῆς ἐν Χριστῷ καί Ἀγιοπνευματικῆς (ἐπι)μορφώσεως (ἐπαναλαμβάνω: ἀγγραμμάτων, ἢ καί ἐγγραμμάτων, δέν ἔχει καμμία σημασία) καί εἰς τόν ἀντίποδα τῆς περιπτώσεως τῶν κακοδόξων/ιῶν τά ἐκ τῆς ἐν Ἀντιχρίστῳ παραμορφώσεως, μιᾶς καί ἡ Αἴρεσις εἶναι τινά σημαίνουσα διαβολική παραμόρφωσις τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἐστιάζομε λοιπόν, εἰς τήν οὐσιαστική συλλογιστική τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ ἀντιρρησία:

"διαφωνῶ ριζικά μέ τούς χαρακτηρισμούς αίρεσιάρχης καί ἀρχιοικουμενιστής διά τόν Πατριάρχη τῶν Ὁρθοδόξων κ. Βαρθολομαῖον. Ἐάν ὁ Πατριάρχης ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι αίρεσιάρχης (δηλ. ἀρχηγός αίρέσεως), τότε ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμεθα αίρετικοί καί ἀποκομμένοι ἀπό τόν Τριαδικόν Θεόν."

1ov. Ἐξ ἀρχῆς νά σάς ἀναφέρομε ἐν τάχει, ὅτι ἔχομε πλήρει τήν συνείδησιν γιά ὅσα (κατα)γράφομε καθότι συνυπολογίζομε ἐν δυνάμει καί μέ πάσαν λεξικολογική ἀκρίβειαν τί σοῖ θεολογικούς χαρακτηρισμούς ἀποδίδομεν εἰς τούς ὅποιους ἐκκλησιαστικούς ταγούς μας, ἐνῶ εἴμεθα Χάριτι Θεοῦ (παν)ἔτοιμοι νά ὑποστοῦμε καί τίς ἀνάλογες συνέπειες ἐξ αἰτίας τῶν ἀντιρρητικῶν γραπτῶν ἐνεργειῶν μας, μιᾶς καί ὡς ὀρκισμένοι θεολογοῦντες τῆς Ἐκκλησίας, φέρομεν ὡς Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστική Ἀρχήν μας τήν Ἱερᾶ Ἀρχιεπισκοπῆν τῆς Κύπρου, καί κατά Ἐκκλησιολογική συνέπεια τό πανάγιον Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον· δηλαδή ὁ ὑπογράφων θεολογῶν δέν χαρακτηρίζει μέ ἀπόλυτον ἄνεσιν, ἤ καλύτερα, ὑπό τινάς θέσεως ἰσχύως, ἀλλά ὑπό ἄβολην, ταπεινή καί ἀδύναμον θέσιν, ὡς τοῦ ἐλαχίστου, τελευταίου καί τοῦ πλέον ἀσήμου μέλος τοῦ πάνσεπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωμηοσύνης μας· ὡς ἐκ τούτου διευκρινίζω, ἀδελφοί καί πατέρες μου, δέν ἐπιθυμῶ (ἐκ χαρακτήρος) νά ἀπαντήσω δημόσια ἤ καί

νά ἔλθω εἰς τό παρόν σημείωμά μας, σέ τινά ἀντιδικίαν, μονοσήμαντα, διά ἓνα καί μόνον πολυσέβαστον πρόσωπον πού ἔχει τις ὅποιες ἐνστάσεις, ἀλλά μᾶλλον ἐπιθυμῶ νά ἀπαντήσω σέ πολλές ἄλλες ἀκόμη συνειδήσεις τινῶν ἐκλεκτῶν καί ἄγνωστων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας, πού ἐξανίστανται, καλῶς ἢ κακῶς, μέ τούς πολυποίκιλους θεολογικούς χαρακτηρισμούς πού καθόλου τυχαία τῷ ὄντι ἀποδίδομεν εἰς συγκεκριμένα ὑψηλόβαθμα Ἐκκλησιαστικά πρόσωπα. Ἡ ἀπάντησις μας, μᾶλλον θά ἔχει (καί ὀφείλει νά ἔχει) πάμπολλους ἀποδέκτες [καί δὴ εἰς τούς πλανεμένους Οἰκουμενιστές] καί εἶναι ἔμπνευσις ἐκ τῆς ἐν λόγῳ εὐπρόσδεκτης κριτικῆς πού μᾶς ἔλαχεν.

2ον. Ὁ λεξικολογικός ὄρος *αἵρεσιάρχης*, πράγματι σύμφωνα μέ πολυποίκιλα ἑλληνικά λεξικά πολύ ὀρθῶς ἐτυμολογεῖται: ὡς ὁ *ἀρχηγός* τινᾶς *αἱρέσεως*· μόνον πού ὡς γνωστόν, ἡ ἐπιστημὴ τῆς Λεξικολογίας καί τῆς Λογικῆς δέν ἀσκεῖ τινά ποιμαντικήν, ἀντιρρητικήν, ἢ καί ἀντιαιρετική θεολογίαν. Ἡ ἱερά καί ὀρθόδοξη Θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων χρησιμοποιεῖ δέ ἀλλά ταυτόχρονα καί ὑπερβαίνει παρασάγκας, τίς ὅποιες λογικές ἔννοιες, ρητορικά κατηγορήματα καί σοφούς ὀρισμοῦς, καί ἄρα λοιπόν δυνάμεθα ἀπλῶς νά εἰποῦμεν, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Νεοφαναριώτου καί σεβαστοῦ πατριάρχου κυρίου Βαρθολομαίου ἡ θεολογικὴ ἔννοια *Αἵρεσιάρχης* εἶναι κατὰ τὴν προσωπικὴν λ.χ. ἀποψιν μας, (σύμφωνα καί μέ ὅσα μέχρι στιγμῆς δημοσιευθέντα καί δεδομένα ἔχομε λάβει σοβαρά

ὑπόψιν) ἓνας λίαν ἐπεικῶς μάλιστα καί ὀρθός θεολογικός ὀρισμός, καί δὴ ἀπόλυτα ἀκριβῆς σέ εὐρείαν ἔννοιαν. Τό πολύ-πολύ, ὅστις σκανδαλίζεται ἐξ ὀλιγογραμματοσύνης, ἢ, ἐκ λογιωσύνης, ἢ ἀκόμη καί διά πραγματικῆς θεολογικῆς ἄγνοιας (ἐξάπαντος μὴ ἀγνῆς) δύναται νά τό θεωρήσει τό ῥηθέν μας, ὡς καθ' ὑπερβολήν ῥητορικόν σχῆμα, ἀλλά καί ἄς μή ἐφησυχάσει εἰς τήν ὅποιαν ὑποκειμενική βεβαιότητα του. Ἐξάπαντος ἀποσαφηνίζομε, ὅτι ἡ Θεολογία ὀρίζει καί προσδιορίζει τό ἐκάστοτε νόημα τῶν ἐλληνικῶν (ἐκκλησιαστικῶν) λέξεων καί ὄχι ἀπόλυτα ἡ ἐπιστήμη τῆς Γλωσσολογίας. Εἶναι ὅμως γνωστόν, ὅτι εἰς τήν ἐλληνική Γλωσσολογία καί Λεξικολογία, ὅτι κάθε ΜΙΑ λέξις φέρει νά ἔχει *πολυσήμαντες σημασίες* καί ἔννοιες, ἄρα ἐπομένως ὅποιος περιορίζει αὐστηρά τήν ἐλληνική ἔννοια *αἵρεσιάρχης* εἰς τό ἀπόλυτον καί στενό πλαίσιον τινάς μίας δεδομένης καί εὐρέως γνωστῆς ἔννοιας καί τοῦ ὀρισμοῦ, ὡς: *θρησκευτικός ἀρχηγός τινάς αἵρέσεως*, μᾶλλον ἀδικεῖ κατάφωρα τά θεολογικά γράμματα καί κατ' ἐπέκτασιν τόν ἑαυτόν του. Ἄρα ὅστις ἐπιθυμεῖ νά μάθει μέ ἀπόλυτον ἀκρίβεια *τί ἐστί Αἵρετικός/Αἵρεσιάρχης* σαφῶς καί δέν θά ἀνοίξει γιά νά μελετήσῃ, μόνον, τινά ἐλληνικόν λεξικόν, ἀλλά θά πρέπει βεβαίως νά μελετήσῃ πρῶτα τήν Ἁγία Γραφή καί μαζί τοὺς θεηγόρους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

3ον. Ὄταν (περι)γράφωμεν ἀντιρρητικά τινές θεολογικές ἐνστάσεις, καί ἀποδίδωμε τινές χαρακτηρισμούς, θά πρέπει καί νά ἀποδεικνύωμε σαφῶς αὐτούς. Ὁ καλός ἐπικριτής μας,

ὁμως, ἐστιάζει ἐξ ὀλόκληρη βιβλιοκρισίαν μας μονοσήμαντα εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς (δηλ. ἐστιάζει εἰς τό δέντρον) καί τοῦ διαφεύγωσιν (ἢ μᾶλλον ὑποσκελίζει) τὰ ἀποδεικτικά σωρηδόν ἐπιχειρήματα (δηλ. τό δάσος) πού παραθέτομε διά τό ὅλον ζήτημα τῆς μέλλουσας "Πανορθόδοξου" Συνόδου.

4ov. Ἔτσι λοιπόν, ἐκ μίας ἄλλης θεολογικῆς ἀπόψεως, δέν δυνάμεθα προσωπικῶς καί σύμφωνα μέ τίς σωρηδόν ἔρευνες καί μελέτες μας, νά χαρακτηρίσομε, ὡς ἓνα ἀπλόν καί τυχαῖον αἰρετικόν τόν οἰκουμενικό πατριάρχη τῆς Κων/Πόλεως· μιᾶς καί διαχρονικά μᾶς ἐμβολιάζει, μᾶς εἰσαγάγει, μᾶς μυεῖ, καί διεκδικεῖ δυστυχῶς ἀντι-Κανονικά καί ἀντι-Ἐκκλησιολογικά, μία ἀνάλογον καί ταυτόσημον κακοδοξία, μᾶλλον ἐωσφορική νοοτροπείαν καί διαβολική πρωτοκαθεδρία ὡς τοῦ παναιρετικοῦ καί Φραγκολατινικοῦ παπισμοῦ. Δηλαδή ἐννοοῦμε, ὅτι διασκόμεθα ἅπαντες τινά νεοφανήν καί δῆθεν "ὀρθόδοξον" Ἀλάθητον καί Πρωτεῖον ἐπί τὰ τοῦ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἔχομε δηλ. ἀναντίρρητα, τινά πιθηκίστικην εἰσαγωγήν, ὑπό τοῦ πατριάρχου μας, ΔΥΟ (καί ὄχι μόνον) βασικῶν τινῶν Βατικάνειων Αἱρέσεων εἰς τὰ χωράφια τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅλα αὐτά βέβαια ἀποσιωποῦνται (;) ὑπό πολλῶν καί διάφορων ἄλλων σιγονταροοικουμενιστῶν. Μή μιλήσομε βέβαια διά τίς σωρηδόν ἀντικανονικές ἐνέργειες τοῦ πατριάρχου μας, περί τῶν ἀνίερων Συμπροσευχῶν μετά τῶν Αἱρεσιάρχῶν καί Σχισματικῶν (συν)ἀδελφῶν του, ἢ, καί στά περί τῆς

ἀντικανονικῆς πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928...! Πάντως ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, δὲν θεωροῦμε ποσῶς τὸν πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖον, ὡς Αἵρεσιάρχην [οὔτε βέβαια ἐννοοῦμε: ὅτι ὑπερβαίνει, ἢ ὅτι εἶναι ἔστω ἰσότιμος καὶ ἰσάξιος, μὲ τὰ τῆς παγκόσμιου ἐμβέλειας τοῦ Ἀρχιαιρεσιάρχου καὶ Ἀντιχρίστου πάπα τῆς Ρώμης] καὶ Αἵρετικόν, διὰ τίς ὅποιες ἀντικανονικῆς ἐνέργειές του, ἀλλὰ διὰ τίς διαχρονικὰ διακηρυγμένες ἀλλὰ καὶ διὰ τίς κραυγαλέα σιωπηλές αἵρέσεις καὶ κακοδοξίες του. Ἐλπίζομε νὰ εἴμεθα σαφεῖς περὶ τοῦτο, μιᾶς καὶ πολλοὶ νόρμαλ Ὁρθόδοξοι, δυστυχῶς ἀκόμη δὲν τό ἔχωσι ξεκαθαρίσει.

5ov. Μάλιστα νὰ ἀναφερθοῦμε εἰς ἓνα ἄλλον σημαίνων σημεῖον: ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὅταν αἵρετίζει ἀπὸ καθέδρας (*πρὸς ἅπαν τὴν οἰκουμένην*) καὶ δὴ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ καὶ ἀπαμβλύνει ἔτσι, ὡς μὴ ὄφειλεν, τὰς συνειδήσεις τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων Καθολικῶν Χριστιανῶν, μὲ μίαν εὐρείαν λεξικολογικὴν ἔννοιαν εἶναι πράγματι (!) Αἵρεσιάρχης (*καὶ ὄχι ἀπλᾶ ἓνας ἀκόμη αἵρετικός/ἑτερόδοξος ιδιώτης*), διότι σπέρνει καὶ διακηρύττει, πολλαπλῆς εἰσαγώμενες ἐκ Βατικανοῦ αἵρέσεις, εἰς τὸ ἅπαν Ὁρθόδοξον καὶ Χριστόφορον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἄρα δηλαδὴ εἶναι ἀρχηγὸς ἐπὶ τινὰς συγκεκριμένης ὑποβολιμαίας πανμοιχειανικῆς πολυ-αἵρέσεως, πέραν τοῦ ὅτι φαινομενικὰ καὶ διὰ τούτους τύπους εἶναι ταυτόχρονα μέχρι στιγμῆς καὶ ὁ Κανονικὸς ἐπίσκοπος ("καὶ θρόνον διάδοχος") τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ὅτι λ.χ. εἶναι διάδοχος

ἀρχι-ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί πατριάρχης τῶν Ὁρθοδόξων, δέν ἀναιρεῖ, δέν διαγράφει [μέ ἐν τινι ταχυδακτυλουργικῷ ἢ καί μαγικῷ τῷ τρόπῳ] ἀλλ' οὔτε δικαιολογεῖ συνάμα, τίς σωρηδόν πλάνες καί αἵρέσεις πού ἐπιφέρει εἰς τό Καθολικόν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐξάπαντος τό Ἐκκλησιολογικόν καί Δογματολογικόν ζητούμενον διά τούς ἐκασταχοῦ Οἰκουμενιστές Κληρικούς καί θεολόγους εἶναι: Ἄρα γε εἶναι καί τρόπων μέτοχοι, δηλ. μέτοχοι εἰς τήν γνήσια καί ὀρθόδοξη πίστην;!

βον. Διά νά ἐπιλύσωμεν τό κατά δύναμη ὅμως, ἐτούτην τήν θεολογική "σπαζοκεφαλιά", θά πρέπει νά ἐννοήσωμεν καί νά διδαχθῶμεν καλῶς, τό ἐξῆς: Εἶναι ὁ ὑπερφίαλος Οἰκουμενισμός-Συγκρητισμός τινά πολυ-αἵρετικόν σύστημα; Ναι ἢ οὔ; Ἄν εἶναι τῷ ὄντι μία πολυ-αἵρεσις, τότε αὐτομάτως, ὁ κάθε προπαγανδιστής-ἐκπρόσωπος, ἐκκλησιαστικός διανοητής καί διαπρύσιος κήρυκός της, εἶναι πολυ-Αἵρετικός ἢ καί Αἵρεσιάρχης (*ἐπαναλαμβάνω σκόπιμα: ὅτι δέν εἶναι ἀπλά ἕνας ἀκόμη αἵρετικός τῆς κλασικῆς χωροχρονικῆς γραμμῆς, σάν τούς ἀρχαίους αἵρετικούς Πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπως π.χ.: τόν Νεστόριον, τόν Μακεδόنيον, τόν Σεβῆρον, τον Ἄνθιμον κ.ἄ. πού ἐξέφραζαν μία συγκεκριμένη καί εἰδική αἵρεσιν*). Γενικῶς θεωρῶ, ὡς ἄτοπον τόν συλογισμόν τοῦ σεβαστοῦ ἀδελφοῦ μας, διότι κατ' ἀρχᾶς, σύμφωνα μέ ἀρκετούς σύγχρονους Θεοφόρους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὑφίστατο τῷ ὄντι τό πολυ-αἵρετικόν σύστημα καί ἡ ἐωσφορική πλάνη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄρα λοιπόν, ἂν κάποιος ἐπίσκοπος, ἀρχιεπίσκοπος ἢ καί πατριάρχης,

συσχηματίζεται, αποσιωπεί, ή και διακηρύττει, τέτοια κακόδοξα και σατανικά φλυαρήματα, τότε είναι δυστυχώς πολυ-αίρετικός κληρικός, αλλά συνάμα και αίρεσιάρχης (=άρχη υπό τινών αίρέσεων), γι' αυτό τό λόγο νά πάψωμεν νά παίζωμεν μέ τά λεξίδια, ή, και νά κρυβώμεθα πίσω από τό μικροσκοπικό δακτυλάκι τής δήθεν άγνοιάς μας. Ή ούσία πάντως είναι μία και δέν αλλάζει, όπως και νά τήν χαρακτηρίσομε, διά τοῦτο δύο τινά δύνανται νά ύφίστανται: Ότι ό πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, **α΄**. είτε όρθοδοξεῖ, και συνεπώς τόν λαιδωροῦμε, τόν ιεροκατακρίνομε, τόν συκοφαντοῦμε και τέλος τόν άδικοῦμε· **β΄**. είτε πράγματι κακοδοξεῖ, και άδικεῖ αὐτός (έν καταχρήσει πνευματικῆς έξουσίας) τό Λογικόν ποιμνιον τοῦ Καλοῦ Ποιμένος Χριστοῦ. Μέσις λύσις δέν μπορεῖ νά ύφίστατο, κατά τήν προσωπικήν και ταπεινή άποψίν μας εἰς τήν Καθολική, Προφητική, Άποστολική και Πατερική Θεολογία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας. Όποιος θεωρεῖ ότι ύφίστατο κάποια μέση ή και τρίτη λύσις εἰς τά έν λόγω έκκλησιαστικά πράγματα πού καταγγέλομεν ἔμπονα, αναμένομε σαφώς νά τήν μάθομεν.

7ον. Ωστόσο από τήν ἄλλη, διά τίνα ακριβώς λόγον ένας Ίεράρχης, όπως τόν οἰκουμενικό πατριάρχη τής Κων/Πόλεως, νά είναι Αἰρεσιάρχης; Ήπειδή, από Αρχιποιμήν και Αρχιερέας τής Τοπικῆς Έκκλησίας του μεταλλάσσεται σέ Αρχιλυκοποιμένα ή και κερκοπίθηκον **[1]** [= κατά τήν θεηγόρον διδασκαλίαν τοῦ Αγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πρόκειται συγκριτικά μέ τό λεξίδιον *αἰρεσιάρχης* διά τήν

πλέον σκληρή έκφρασιν πρὸς τινές ἀναξίους πανούργους καὶ αἰρετικούς ἐπισκόπους] καὶ ἄρα κατὰ θεο-λογικὴν συνέπειαν μεταβάλλεται σαφῶς, ἀπὸ ὀρθόδοξος πατριάρχης, σὲ Αἰρεσιάρχην πατριάρχην (χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὴν ὁποῖαν εἶναι διοικητὴς ὁ ἐκάστοτε ἐπίσκοπος, ὅτι Αὐτὴ εἶναι μία τινὰ αἵρεσις· ἄπαγε τῆς ἀνοησίας ὅσοι ἐξάγωσιν τέτοιον ἀ-νόητον, ἀθθαίρετον καὶ ἄ-στοχον συμπέρασμα), τουτέστιν ἄρχη ἢ ἡγεῖται ἐπὶ τινᾶς πολυ-αἰρετικῆς ἰδεοληψίας, χωρὶς βέβαια νὰ προσβάλλεται ὄντολογικά ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μιᾶς καὶ ὡς Κεφαλὴ Τῆς, τὴν ἔχει αἰώνιος διασφαλισμένη...

δov. Προσβάλλονται ὅμως, ἀπὸ μίαν ἄλλη ὀπτική διὰ τῶν σωρηδόν πατριαρχικῶν κακοδοξιῶν, οἱ ἀδύναμες συνειδήσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας! Προσβάλλεται ὅμως, τό ἱερόν Εὐαγγέλιον!! Προσβάλλεται ὅμως, ὁ ἱερός θεσμός τοῦ ὀρθοδόξως ἐπισκοπεῖν καὶ ἀπλανῶς θεολογεῖν!!! Προσβάλλεται ὁ παναγιώτατος θεσμός τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας! Προσβάλλεται τέλος, ἡ Πατερικὴ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἦ μήπως ὄχι, τίποτα ἀπ' ὅλα δέν ἐπισυμβαίνει καὶ εἶναι ὅλα τῆς ἀμαυρωμένης φαντασίας μας; Μπορεῖ μὲν ὡς Κοινότητα νὰ ἔχωμεν τινὰ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνη εἰς τόν Θεάνθρωπον Χριστόν, ἀλλά ὁ Ἄνεστημένος Κύριος τῆς Δόξης, ἐξάπαντος μᾶς θέλει νὰ εἴμεθα Λ[λ]ογικόν ποιμνίον σὲ ὅλες τίς ἐκφάνσεις μας, καὶ ὄχι ἄλογον ἢ ξεκούτικον ποιμνίον.

Τρανὴ ἀπόδειξις διὰ ὅσα καταγράφομε, περὶ τῶν

διαχρονικῶν λυκοποιμένων (ὄχι μόνον διά τινός ἐκκλησιαστικοῦ προσώπου) καί ψευδοπροφητῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ Εὐαγγελική καί θεόπνευστος ἐρμηνευτική τοῦ τῷ ὄντι 13ου τῶν Ἀποστόλων τῶν Ἐθνῶν, τοῦ πρωτοκορυφαίου καί Μεγίστου Ἁγίου Παύλου καθῶς καί ἡ ταυτόσημη ἀντιαιρετική στάσις τοῦ ἐτέρου πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπως καί τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς Ἀληθείουσας Ὑποστατικῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἀποστόλου καί Προφήτου τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου. Ἄς ξαναμελετήσωμεν τότε, προσεκτικά, τίς ἁγίες καί θεόπνευστες ἀντιαιρετικές ἐπιστολές των ἵνα μή ἔχωμεν πλέον τινά ἔλλειμα γνωσιολογικόν ἢ καί θεολογικόν. [2]

9ον. Ὁ χαρακτηρισμός ὑπό τοῦ γράφωντος, κατά τοῦ ψευδοδιδασκάλου πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὡς Αἵρεσιάρχου, ἔχει ὡς βάσιν του τά σωρηδόν ἀποδεικτικά καί ἀντιρρητικά γραφθέντα καί λεχθέντα τοῦ ΑΔΙΚΩΣ ἀφορισθέντα ὑπό τινάς Ληστρικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/Πόλεως, τοῦ ὀσίου Θεολόγου καί μεγίστου Ἱεροκήρυκος ἀντι-οἰκουμενιστοῦ καί μακαριστοῦ πλέον Νικολάου Σωτηροπούλου· παρεπιμπτόντος σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπαιτῶμεν μέ ῥωμαλέους καί βρωντεροῦς ἀλαλλαγμοῦς ὅπως ΑΡΘΕΙ, ἔστω καί μετὰ θάνατον, ὁ κακόβουλος, ὁ παμπόνηρος καί ὁ ἄδικος ἀφορισμός τοῦ οἰκουμενικοῦ Προφήτου καί Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄρα φίλοι καί φίλες, μ' αὐτόν τόν τρόπον ἀποδεικνύομε, ὅτι δέν πρωτοτυποῦμε διόλου, δέν λαλοῦμεν ἀλλά οὔτε

γράφουμεν τινά ἰδικά μας πράγματα, πολλῶ μᾶλλον οὔτε κἄν ὑπερβάλλομε, μιᾶς καί ὅστις μελετήσῃ σοβαρά τήν θεολογικά Ἀποδεικτική καί Ἀντιαιρετική στάση τοῦ περιφήμου Θεολόγου Νικολάου Σ., γνωρίζει πέραν πάσης ἀμφιβολίας, τήν ἀκριβήν Δογματολογική καί Θεολογική σκέψιν του, εἰδικά διά τό ἐν λόγῳ ζήτημα τοῦ δυσεβοῦς Οἰκουμενισμοῦ καί τῶν φερεφώνων ὁπαδῶν αὐτοῦ. [3]

10ov. Σύμφωνα λοιπόν μέ αὐτόν τόν μεγάλο Ὁρθόδοξο Θεολόγο, ἐσχατομάρτυρα, προφήτη καί Ὁμολογητή τῶν ἡμερῶν μας, ἐξάπαντος καί σφοδρόν πολέμιον τῆς πολυπλόκαμου αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ἑτεροδιδασκαλῶν πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι: ἐξ ὅλων τῶν εἰκοσιένα αἰῶνων Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ὁ μέγας *Αἵρετικός* (δηλ. Αἵρεσιάρχης) τοῦ παρόντος αἰῶνος διότι ἐγκρίνει τινές Αἵρέσεις ἢ καί αἵρετικές Ὁμολογίες, καί τίς ἀποκαλεῖ... ὡς Ἐκκλησίες! Ἄρα, χωρίς νά ἐμβαθύνωμεν ἰδιαίτερα εἰς εἰδικές καί συγκεκριμένες κακοδοξίες του, τό γεγονός καί μόνον, ὅτι ἀλλοιώνει καί διαστρέφει σαφῶς τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, δέν τόν καθιστά ἀπλᾶ καί μόνον ὡς κλασικόν αἵρετικόν πατριάρχη, ἀλλά ὡς Αἵρεσιάρχην καί ψευδοπροφήτην κληρικόν (*μιᾶς καί εἶναι ἡγετική ἐκκλησιαστική προσωπικότης, ἐνῶ ὑφίστατο κοτζάμ συντεταγμένη ομάδα καί σύμβουλοι περίξ αὐτοῦ, καθῶς καί φανατικοί ὁπαδοί του*) , ἐξάπαντος εἶναι αἵρεσιάρχης, διά ὅσους πιστεύωσιν καί ἐμπιστεύονται ἀδιάκριτα τά κακόδοξα λεχθέντα καί γραφθέντα του καί τόν ἀκολουθῶσι ὡς ἄλογον χαζο-ποιμνιον.

11ov. Εἶναι ἀνυπόστατος ὁ ἐν λόγῳ συλλογισμὸς τοῦ ἀξιότιμου κ. Ἰωάννου *"ἐάν ὁ Πατριάρχης ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι αἰρεσιάρχης (δηλ. ἀρχηγὸς αἰρέσεως), τότε ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμεθα αἰρετικοί"*, διότι: διαχρονικὰ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατέγραψε σωρηδὸν οἰκουμενικοὺς πατριάρχες κ.ἄ. κληρικούς, ὡς αἰρετικούς καὶ Αἰρεσιάρχας, ἀλλὰ παρ' αὐτὰ τό Λογικόν ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ, διέκρινε τόσον τίς αἰρέσεις των ὅσο καὶ τοὺς αἰρετικούς ψευδο-ποιμένες των, καὶ ἀσκούσαν τὴν ἔλλογον ἀγίαν ἀνυπακοή καὶ τὴν ἱερά θεολογική πολεμική, μέχρι ἐσχάτων, ἵνα ξεκαθαρίσωσιν ὀλοσχερῶς τὰ πράγματα. Ἄρα γε πῶς θά ξεκαθαρίσωσιν; Θέλωμεν νά ξεκαθαρίσωσιν; Ἦ μήπως ἔχωμεν ἅπαντες βουλευτοὶ εἰς τὴν θλιβερά [ἐκκλησιαστικὴν] χωροχρονική ψευδο-πραγματικότητά μας; Ἄρα ἐν κατακλείδι καὶ κατὰ Ἐκκλησιολογικὴν ἄποψιν, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, εἶναι αἰρετικός καὶ αἰρεσιάρχης καὶ τοῦτον δέν ἀλάζει ἔτσι εὐκόλα, ἂν δέν ἀποκηρύξει καὶ καταδικάσει ΔΗΜΟΣΙΑ τόν Διαχριστιανικόν Συγκρητισμό, δηλ. τόν Παπισμό, τόν Προτεσταντισμό καθῶς καὶ ἅπαν τόν Διαθρησκειακόν Οἰκουμενισμόν. Ἀλλὰ ὅμως, συνάμα θά πρέπει νά ἐννοήσωμεν, ὅτι τό Λογικόν ποιμνιον ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ τοῦ ἐκάστοτε οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ εἶναι τῷ ὄντι τοῦ Μονογενοῦς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μιᾶς καὶ τό Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος ΔΕΝ βρίσκεται διόλου εἰς τινά ὑπερ-ἐξωγήνη καὶ ὑπερ-συμπαντικὴν ἐξορίαν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς ἄλλας

σωρηδόν χριστιανικάς Αίρέσεις. Ἔτσι λοιπόν, εἰς τόν ὀρθόδοξον χῶρον, ΟΥΔΕΙΣ δύναται, διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων νά μεταγγίσει τήν ὅποια πολυ-αἵρεσιν καί πολυ-έτεροδοξίαν τοῦ ἔδοξεν, ἀλλά ὅμως μεταγγίζεται ΜΟΝΟΝ μέ τήν προφορικήν, ἤ, καί τήν γραπτή διαστροφή διά τινάς ἔντεχνου καί σοφιστικέ ἀλλοίωσις τοῦ ὀρθοδόξου θεολογικοῦ κηρύγματος.

12ov. Εἶναι φανερόν κατά τόν λογισμόν μας, ὅτι εἶναι πλανεμένη καί ἐσφαλμένη ἡ "θεολογική" ἄποψις τοῦ ἀγαπητοῦ κυρίου Ἰωάννου, διότι ἐδράζει βέβαια εἰς τό κλασικόν πλέον, ἤ μᾶλλον καί φραγκοπαπικόν κοινότυπον, ἀλλά σαφῶς καί κακόδοξον δόγμα, ὅτι ὁ ἐκάστοτε δῆθεν-οἰκουμενικός πατριάρχης, εἶναι τάχα μου καί ἡ κεφαλή (sic) τῆς Ἐκκλησίας. Πράγμα σαφῶς ἀνυπόστατον Ἐκκλησιολογικά καθῶς καί ἀμάρτυρον ἐκ τῆς Πατερικῆς Θεολογίας ἀλλά καί ἄκρως ἄτοπον. Εἰς τήν οὐσία δέν ἔχωμεν Οἰκουμενικόν πατριάρχην ἀλλ' οὔτε κἄν Οἰκουμενικόν πατριαρχεῖον, μιᾶς καί τό ἀπολέσαμεν ἀπό τό 1453 μ.Χ. μαζί μέ τήν Οἰκουμενική Αὐτοκρατορίαν τῆς Ρωμηοσύνης μας, διά ἀκριβῶς τούς ταυτόσημους καί ὁμοούσιους νεογραικυλιστικούς συγκρητιστικούς λόγους ἤ καί τίς ταυτόσημες νεορθόδοξες-φιλοπαπικές ἐνέργειες, πού ἐμμένωσιν νά ἀσκώσιν οἱ νῦν Νεογραικοί νεο-Φαναριώτες. Αὐτό συνάγεται καθόλου αὐθαίρετα ἀλλ' ἐξ ἱστορικῆς μελέτης, μιᾶς καί οἱ Οἰκουμενικοί Πατριάρχες σέ ἀγαστήν ἀρμονίαν καί τέλειαν συνεργασία μέ τόν Οἰκουμενικόν

Αὐτοκράτωρα ἐπηρεάζασιν τῷ ὄντι τὰ πράγματα τῆς οἰκουμένης. Σήμερα τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, τί, ποῖον καί πῶς ἀκριβῶς ἐπηρεάζει;

13ov. Ἀπόδειξις: Ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τῶν 20 αἰῶνων! Ἄς μελετήσωμεν φιλότιμα τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά ἀποκτήσωμεν ἰσχυρόν γνωσιολογικόν ὑπόβαθρον τί μέλλει γενέσθαι εἰς τήν σύγχρονον καί ὄζουσα ἐκκλησιαστική πραγματικότητα, καί γιά νά μετριάσωμεν τοὺς στείρους καί φαντασιολογικούς παρορμητισμούς καί συναισθηματισμούς μας. Κοντολογίς ἀδελφοί καί πατέρες, οἱ σωρηδόν καί διαχρονικοί Αἵρεσιάρχες πατριάρχες (π.χ. πατρ. Κων/Πόλεως Μακεδόνιος Α΄, πατρ. Κων/Πόλεως Εὐδόξιος, πατρ. Κων/Πόλεως Νεστόριος, πατρ. Κων/Πόλεως Ἄνθιμος, πατρ. Ἀλεξανδρείας Σεβῆρος, πατρ. Ἀλεξανδρείας Διόσκορος κ.ἄ.) οἱ αἵρετικοί ἐπίσκοποι (π.χ. Εὐσέβιος Καισαρίας, Ἀκάκιος Καισαρίας, Αὐξέντιος Μεδιολάνων, Βασίλειος Ἀγκύρας, Εὐσέβιος Νικομηδείας, Θεόδωρος Μοψουεστίας κ.ἄ.) οἱ αἵρεσιάρχες πρεσβύτεροι (π.χ. Ἄρειος, Εὐνόμιος, Ὠριγένης, Ἀπολινάριος, Εὐτυχής, Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός κ.ἄ.) οἱ αἵρεσιάρχες θεολόγοι-φιλόσοφοι (π.χ. Κήρυνθος, Μένανδρος, Σατορνεῖλος, Κέλσος, Καρποκράτης, Βασιλείδης, Βαλεντῖνος, Μαρκίων, Βαρδησάνης, Μάνης κ.ἄ.) ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦσαν ὀπαδοῦς καί αἵρετικές ὀμάδες, γύρω ἀπό τό πρόσωπόν τους, βάσιν τῶν αἵρετικο-φιλοσοφικῶν ἐπιλογῶν καί ἰδεολογικο-θεολογικῶν συστημάτων τους, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦτο ἀναντίρρητα καί ἡ χωροχρονική ἐκκλησιαστική διοίκησις ἐντός τῆς

Ἐκκλησίας, ἄχρι βέβαια τῆς Συνοδικῆς διαγνώμης, δίκης, καταδίκης, καθαιρέσεως καί ἀφορισμοῦ των. Ὑπάρχει τις πού ἔχει διαφορετική ἄποψιν; Πολύ εὐχαρίστως νά τήν ἀκούσομε καί νά τή διδαχθόμε. Ναί ἀλλά ὅμως, μέχρι νά παιχτεῖ καί τό τελευταῖον καί ὀριστικόν κομμάτι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, δέν παύωσιν ποτέ νά ὑφίσταντο τινές Αἰρετικοί καί Αἰρεσιάρχες (=ψευδοπροφήτες) Κληρικοί ἢ καί θεολόγοι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἄν νομίζωμε, ὅτι πρέπει νά ἀποφανθεῖ μία Σύνοδος διά νά δυνάμεθα νά διατυπώσωμεν μία ἀντιαιρετική ἄποψι, πλανώμεθα πλάνην οἰκτρὰ διότι πρόκειται σαφῶς, περί τραγελαφικοῦ ἀνόνητου σοφιστίας...!

14ov. Ἐπίσης διά νά τεκμηριώσωμεν, ἅπαξ καί διαπαντῶς, τήν ἀναντίρρητον ἀντιαιρετικήν καί θεολογικήν στάσιν καί θέσιν μας, ἵνα μή κατηγορηθοῦμε, ὅτι στηριζώμεθα, μόνον, εἰς τὰς ἰσχυράς ἐκκλησιολογικάς καί θεολογικάς θέσεις τοῦ μακαριστοῦ Θεολόγου Νικολάου Σωτηρόπουλου, ὅστις ἐπιθυμεῖ ἐπιπρόσθετες θεολογικές πληροφορίες διά νά ἐμβαθύνει καί νά συνειδητοποιήσει καλῶς, τά θεολογικά πράγματα, ὅτι ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶναι τῶ ὄντι αἰρετικός/αἰρεσιάρχης, παραπέμπω σαφῶς εἰς τήν πολυσέλιδον (70 σελίδες) ἀκαταμάχητον, στηλιτευτική καί ἀντιρρητική ἐπιστολήν τοῦ Μητροπολίτου καί Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς κυρίου Σεραφεῖμ ἢ ὅποια παραμένει ἄχρι τοῦ νῦν, ἀναιτιολόγητα ἀναπάντητη (;) ἀπό μέρους τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. **[4]** Πράγμα πού τόν

καθιστά ἄκρως ἀναπολόγητον καί βαριά ἐκτεθειμένον, καθότι ἡ ἀνίερη σιωπή τινῶν κατηγορούμενων κληρικῶν, σέ ζητήματα ἀντιρρητικῶν ἐνστάσεων, εἶναι καί δείγμα τρίτον εἶδος Ἀθεΐας κατά τήν θεόπνευστον θέσιν τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγορίου Παλαμᾶ. Ἐρα λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, ἕνας αἰρετίζων καί αἰρετικός Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι μόνον Αἰρεσιάρχης ἀλλά εἶναι... καί Ἄθεος κληρικός! Ὁ μέγας Πατήρ καί Θεοφόρος Διδάσκαλος Γρηγόριος Παλαμᾶς δέν μᾶς διδάσκει "καί ἡ μή τῆς ἀληθείας ὄντες ΟΥΔΕ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας εἰσί"; [5] Εἶναι μέτοχος τῆς Ἀληθείας ὁ πατριάρχης τῆς Νέας Ρώμης; Εἶναι ἐνεργόν μέλος τῆς Ἐκκλησίας; Ἀπό πότε καί μέ ποῖον ἀκριβῶς τρόπον; Ἀπό τήν μέρα τῆς ἐνθρονήσεως του; Καί ἀπό ἕκ τοτε παρέμεινεν στάσιμος, ἀλάθητος καί ἀμετάβλητος ὡς πρός τό ἐπισκοπεῖν, ἄτρεπτος εἰς τό θεολογεῖν, στῦλος ἀκλόνητος εἰς τό ὀρθοδοξεῖν καθῶς καί ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις Πατράσιν; Τότε, διά τίνα ἀκριβῶς λόγον διαμαρτύρεται ἔντονα, ἔμπονα καί ἀγαπητικά, ἡ Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας;

15ov. Τέλος, κι ἂν κανεῖς θεωρήσει, ὅτι ἔχομε ὡς βάσιν δύο ἀπόψεις τινῶν μεμονομένων καί σεβαστῶν προσώπων, παραπέμπομε τότε, καί εἰς τό Ἐκκλησιολογικό καί ἀποδεικτικό [6] κείμενον τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως Κληρικῶν, Μοναχῶν καί Λαϊκῶν, πού μᾶς καταδεικνύωσιν σαφῶς τίς σωρηδόν πλάνες, αἰρέσεις καί κακοδοξίες τοῦ πατριάρχου μας. Καί αὐτό τό κείμενον ὁμως, παραμένει ἀναπάντητον (!)

ἐκ τοῦ πατριαρχείου μας. Γιατί ἄρα γε; Δέν ὑποψιαζώμεθα τόν λόγον; Τούς ἀπαγορεύει τό φάντασμα τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ ἵνα μᾶς ἀπαντήσωσιν καί ἀπολογηθῶσιν; Παρ' ὅλα αὐτά καί δι' αὐτά, διά μίαν ἀκόμη φορά ἀφήνει ἄκρως ἐκτεθειμένον τόν Νεοφαναριώτη πατριάρχην τῶν "ὀρθοδόξων". Εἶναι ὅμως ὄντως ὀρθόδοξοι, οἱ Οἰκουμενιστές; Ἀπό πότε; Τελικά ὁ Συγκρητισμός, εἶναι ἢ δέν εἶναι, αἵρεσις; Ἐνας π.χ. νῦν αἵρετικός πατριάρχης, εἶναι μᾶλλον ὁ κατ' ἐξοχήν Αἵρεσιάρχης τῆς ομάδος του, δηλ. τῶν νεορθοδόξων-Οἰκουμενιστῶν, καί ὄχι ἀσφαλῶς ὁ πατριάρχης τῶν ὀρθοδόξων, ὅπως ἐσφαλμένα θεωρεῖ καί φαντασιολογικά ἐξιδανικεύει, ὁ κριτικογράφος μας, καί ὁ κάθε ἀπλοϊκός διανοούμενος εἰς τήν πίστη. Γι' αὐτό ἔχω τόν σφοδρόν λογισμόν, ὅτι καλόν θά ἦτο, γιά νά ἐκφράζωμεν δημόσια, κριτική γνώμην, καί ἀντιρρητικήν ἄποψιν σέ πολυποίκιλα ζητήματα, θά πρέπει μᾶλλον, νά ἔχωμεν ἀπό καλήν μέχρι καί ἄριστον ἢ καί ἐμπειρική γνώσιν τῶν θεολογικῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς μας, διαφορετικά, εἴμεθα βαριά ἐκτεθειμένοι εἰς ἀ-νόητους συναισθηματισμούς καί ἄ-λογες παρορμήσεις μας. Εὐχαριστοῦμεν καί πάλιν καρδιακά διά τήν ἐν λόγῳ ἔμπνευσιν, μιᾶς καί μᾶς ἐδόθη ἢ καλή ἴσως εὐκαιρία νά ἀποσαφηνίσουμε καί νά ξεκαθαρίσουμε πάμπολλα μᾶλλον, σκιερὰ σημεῖα ἐκ τῶν γραφθέντων μας. Παρακαλῶ θερμά τόν ἀξιότιμον κύριον Διευθυντή τοῦ τῶ ὄντι Ὁρθόδοξου Τύπου, ὅπως δημοσιεύσει τό παρόν ἀνταπαντητικόν καί διευκρινιστικόν ἐκτενές καί φλύαρον σχόλιόν μας ἵνα ἀρθῶσιν οἱ ὅποιες ἀνορθόδοξες παρανοήσεις

καί παρεξηγήσεις πού τυχόν δημιουργοῦνται εἰς τάς ψυχάς τῶν ἀναγνωστῶν σας.

Υγ. Ὀλόθερμές εὐχαριστίες εἰς τόν Ὀρθόδοξον Τύπο διά τήν δημοσίευσιν τῆς κριτικῆς, ἐναντίον τῶν γραπτῶν μας, ἀλλά καί διά τήν Λακωνική ἄμεσον ἀνταπάντησίν του, ἀλλά ἀφ' ἡμῶν τῶν θεολογούντων καί ἀπλῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ χαρακτηρισμός "αἰρετικός" ἢ "αἰρεσιάρχης" πρὸς τόν πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖον, δέν εἶναι τινά λεξικολογικόν ἢ καί ἄλλου εἴδους σφάλματος, ἀλλά ἰσχυρά θεολογική προσωπική (καί ὄχι μόνον) θέσις καί ἄποψις μας, πού ἀποδεικνύεται ἀναντίρρητα, καί ὑπό πολλῶν φωτισμένων καί Χαρισματικῶν Κληρικῶν καί Θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς οἱ ἀφώτιστοι μαθητές καί φοιτητές των, τοὺς ἀκολουθοῦμεν παρά πόδας διότι σαφῶς τοὺς ἐμπιστευόμεθα. Τί καλά θά ἦτο ὁ ἀξιότιμος πατριάρχης μας νά μᾶς ἐνέπνεεν τέτοιαν Χαρισματικὴν ἐμπιστοσύνη; Ἐξάπαντος εἶναι τῷ ὄντι γεγονός, ὅτι ὀρισμένοι πλανεμένοι καί παναιρετικοὶ Οἰκουμενιστές, θεωρῶσιν, σαφῶς, ὡς τινά δόξαν καί τιμὴν (!) ἢ ἀρετὴν καί ἱερόν (sic) κατόρθωμα, νά εἶναι τις Ἀρχιοικουμενιστής...!

[7]

Τοῦ Παναγιώτου Π. Νούνη

(Θεολογῶν-Θρησκευολόγος ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς καί
Ἀυτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου)

ΠΗΓΗ:

http://apologitika.blogspot.com.cy/2016/05/blog-post_71.html

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Αγίου Οικουμενικού Πατριάρχου Κων/Πόλεως Γρηγορίου του Θεολόγου, Άπαντα τὰ Ἔργα, Τόμος 10ος, Ἔπη Ἱστορικά (Θεολογικά Ποιήματα), Κατὰ Ψευδοϊερέων, σελ. 246-253.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΩΝ ΨΕΥΔΟΪΕΡΕΩΝ (ἢ ΚΕΡΚΟΠΙΘΗΚΩΝ), http://apologitika.blogspot.com.cy/2016/01/blog-post_87.html

[2] Β' Πέτρου, 2,1, *"Ἐγένοντο δέ καί ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καί ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἵρέσεις ἀπωλείας"*. Διά ποιούς ὀμιλεῖ ὁ Απόστολος Πέτρος; Οἱ Ψευδοδιδάσκαλοι, δέν εἶναι οἱ διαχρονικοί Αἵρεσιάρχες καί αἵρετικοί κληρικοί;

Α' Ἰωάννου, 2,18-21. *"καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν. ἐξ ἡμῶν ἐξήλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν"*. Ποιοί εἶναι οἱ "πολλοί" ἀντίχριστοι πού ἐβγήκασιν ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική Κοινότητα; Μήπως ἐξωγήνιοι, ἐκ τοῦ πλανήτη Ἄρεως καί τοῦ ψευδο-πλανήτου Πλούτωνα;

Πρός Τιμόθεον Α', 6 3-10, *"Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ καί μή προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ, τετύφωται, μηδέν ἐπιστάμενος... αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καί ἀπόλειαν."*

[3] Αποκλειστική Συνέντευξις ὑπό τοῦ κ. Δημητρίου Σωτηρόπουλου εἰς τόν Διδάσκαλον καί Θεολόγον τῆς Ἐκκλησίας Νικόλαον Σωτηρόπουλον, https://www.youtube.com/watch?v=zF4DZaBK_Rk

[4] Αγίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσ/νίκης Γρηγορίου Παλαμᾶ, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ, Τόμος Β', Δευτέρα ἔκδοσις, Ἐκδοτικός οἶκος: ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ, Θεσσαλονίκη 1994, Ἀναίρεσις γράμματος Ἰγνατίου, 2-4, σελ. 627.

[5] Ἐπιστολή τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖον,

<http://www.impantokratoros.gr/dat/storage/dat/FEFCC1CF/anakoinothen.pdf>

[6] Ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, <http://www.theodromia.gr/A9455A79.el.aspx>

[7] Περιοδικόν Ἱερᾶς Μητρόπολις Κύκκου καί Τηλυρρίας: ΕΝΑΤΕΝΙΣΕΙΣ, Σεπτεμβρίου - Δεκεμβρίου 2007, Κύπρου Κύριλλος Γ' (1916-1933): *Ὁ πρῶτος Κύπριος Οἰκουμενιστής Ἀρχιεπίσκοπος καί ἡ σύγχρονη ἐποχή*, τοῦ θεολόγου Χρίστου Χριστοφόρου, <http://www.kykkos.org.cy/imkt.cy.net/03/T03-047.pdf>

[*Δική μας σημείωσις*: Πρόκειται διὰ τόν σχισματικοαίρετικόν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κύπρου, πού σέ ἀγαστήν καί ἄνομον συνεργασία μέ τόν Ἀρχισυγκρητιστήν πατριάρχη Κων/Πόλεως Μελέτιον Μεταξάκη καί τόν ὁμόδοξον Καθηγητήν αὐτοῦ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ἐπέβαλαν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Καθολικήν Ἐκκλησία, τό Μεταξάκειον Συγκρητιστικόν Σχίσμα διὰ τῆς πραξικοπηματικῆς καί ἀντικανονικῆς μεταβολῆς καί μεταρρυθμίσις τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἰς τό Νέον Ἡμερολόγιον. Διὰ τούς ὁποίους οἱ νῦν αἰρετικοί καί ἀπανταχοῦ Οἰκουμενιστές Κληρικοί καί θεολόγοι εἶναι περήφανοι (sic) καί τούς ἐγκωμιάζωσιν... ὡς τῷ ὄντι Ἀρχιοικουμενιστές! Νά τούς χαίρωνται οἱ παπόδουλοι.]